

מצי א'וקנו
מאבהחנת ציזקטית
מוחמית להוכאה מתקנת

קשר אישי

לפני שאנחנו מאבחנות, מתאימות, מדפיסות משחקים, מחפשות חומרים, כותבות מערכי שיעור, מתאמות ציפיות מול ההורים, משוחחות עם המחנכת, לפני הכול!

הדבר החשוב ביותר הוא הקשר עם הילדים.

כשהילד או הילדה אומרים לי, "אני לא אוהב/ת שיעורי שפה

אבל אני אוהב/ת שאת באה אלי ללמד אותי".

אני יודעת שאת שלי עשיתי ובגדול.

כי אין לי אסטרטגיות יותר טובות

או משחקים יותר מושקעים.

יש לי דבר אחר לגמרי

יש לי קשר אישי עם הילד.

קשק אישי

איך עושים את זה בכיתה?

גם בכיתה, אותו הדבר בכל הזדמנות אני שואלת, מתעניינת ומדברת עם הילדים, "שיחות מסדרון" מעבר למערכי השיעור המובנים. והטיפ החשוב ביותר הוא שאני משתפת את הילדים באיך אני מרגישה ובסיפורים אישיים שלי (כמובן בגדר הנורמה) ואם קמתי בבוקר שמחה, אספר להם למה אני שמחה או נרגשת. כאשר אני משתפת את הילדים הם משתפים חזרה ונוצר קשר אישי.

קשק אישי

איך עושים את זה?

לפני שאני פותחת את השיעור עם חומרי הלמידה, אני מסתכלת לילד בעיניים ושואלת לשלומו, שואלת איך עבר עליו היום? מה התחדש מהשבוע שעבר? לא שואלת ומעבירה נושא, שואלת ומקשיבה. שואלת ומשתפת אותו, איך עבר עלי היום, ואם אני עייפה, אני מספרת לו שגם עלי עבר יום קשה, ושנינו פה למטרה אחת משותפת, ובשעה הקרובה שנינו יחד נעשה מאמץ. והוא מתאמץ ואני מתאמצת, ואני זוכרת את הסיפורים שהוא מספר לי, ואני משתדלת לזכור שמות של חברים. אני פשוט מסתכלת לו בעיניים, מקשיבה, זוכרת, שואלת, מתעניינת, וזה עושה את כל ההבדל.